

Arrest

nr. 335 037 van 28 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN ACKER
Fortlaan 28
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. VAN ACKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2019 wordt voor verzoeker, op dat moment nog minderjarig, een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de toen-malige Belgische echtgenoot van zijn moeder. Op 13 februari 2020 wordt deze aanvraag goedgekeurd, waarna verzoeker in het bezit wordt gesteld van een elektronische F-kaart.

1.2. Op 26 januari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden, dit in navolging van de beëindiging van het verblijfsrecht van zijn moeder en omdat hij en zijn moeder niet langer gezamenlijk zijn gevestigd met de Belgische referentiepersoon.

1.3. Verzoeker dient op 9 oktober 2024 opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de nieuwe Belgische echtgenoot van zijn moeder. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie op 15 april 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9/10/2024 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornamen: [G.T.]

Nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van de Belgische stiefvader: de heer [B.,R.F.O.] (RR [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. (...)

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

- *Het bewijs van betaling van het rolrecht,*
- *Vietnamees paspoort afgeleverd in Brussel, geen inreisstempels*
- *De verwantschapsdocumenten (geboorteakte)*
- *Ziektekostenverzekering*
- *Attest van gezinssamenstelling dd 5/12/2024*
- *Bestaansmiddelen: [B.,R.F.P.] ([...]): Agodi afschrift salaris november 2024: 3205,29 euro*
- *Huisvesting*
- *Erasmus Hogeschool Brussel inschrijvingsattest. [H.,G.T.] ([...]) dd 3/09/2024*
- *Inschrijving Guldensporencollege schooljaar 2021 tot 2022*
- *Diploma onderwijs en vorming secundair onderwijs dd 30/06/2022,*
- *Foto's van stage bij zijn zoon [E.] ([...])*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene woont in België sinds 20/09/2019. Betrokkene kreeg aanvankelijk een verblijfsrecht op basis van de vorige Belgische echtgenoot van zijn moeder. Op 26/01/2021 werd dat verblijfsrecht beëindigd, omdat zijn moeder [N.,T.T.] ([...]) scheidde van die echtgenoot, [V.P.]. Intussen is mevrouw opnieuw gehuwd met een Belg. Mevrouw is wel degelijk tussentijds teruggekeerd naar haar land van origine, echter betrokkene niet. Uit nazicht van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat betrokkene stage heeft gelopen bij [D.] van 01/09/2021 tot 31/08/2022. Ook is hij tewerkgesteld bij verschillende werknemers als student. Zijn nieuwe paspoort werd daarenboven afgeleverd in Brussel en bevat geen in- of uitreisstempels. Gezien betrokkene niet is teruggekeerd naar eigen land en verder illegaal heeft verbleven in België, kan er geen sprake zijn van enige afhankelijkheid voorafgaandelijk aan de aanvraag EN van in het land van herkomst of origine. Deze voorwaarde komt niet te vervallen bij illegaal verblijf in België (arrest van het KvJEU van 10 april 2025 in de zaak C-607/21).

Het gegeven dat betrokkene sedert 09/10/2024 tot op heden op hetzelfde adres als de referentie-persoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Op basis van de voorgelegde bewijsstukken kan er niet toe worden besloten dat betrokkene reeds afhankelijk was van zijn huidige stiefvader van in het land van herkomst of origine zoals vereist in art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Alle andere voorgelegde bewijzen (zoals bestaansmiddelen Belgische referentiepersoon, ziektekosten-verzekering, huisvesting, ...) doen geen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 geen toepassing kan vinden, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde en zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dienen in de synthesesmemorie alle aangevoerde middelen te worden samengevat en doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. In de synthesesmemorie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, p. 6-7). De Raad doet uitspraak over de gegrondheid van het annulatieberoep op basis van die samenvatting, en niet op basis van de formulering van de middelen in het verzoekschrift (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Hij vat dit middel in zijn synthesesmemorie samen als volgt:

"De bestreden beslissing is niet naar recht gemotiveerd.

De geïntimeerde stelt zonder afdoende bewijs dat concludent nooit zou zijn teruggekeerd naar Vietnam. Nochtans werd en wordt overtuigend aangetoond dat hij effectief het grondgebied heeft verlaten samen met zijn moeder om nadien, tijdens de geldigheidsduur van zijn verblijfskaart, opnieuw naar België terug te keren. Deze essentiële feitelijke elementen werden ten onrechte genegeerd."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weer op basis waarvan zij is genomen. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Verweerder stelt zo vast dat verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd omdat hij niet heeft aangetoond reeds afhankelijk te zijn van zijn Belgische stiefvader van in het land van herkomst zoals vereist in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]”

Meer concreet motiveert verweerder dat verzoeker ouder is dan 18 jaar en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon en dit reeds van in het land van herkomst of origine. Hij somt de stukken die verzoeker ter staving van zijn aanvraag heeft neergelegd op en stelt vast dat uit het geheel van deze stukken niet blijkt dat verzoeker, voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst, ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Er wordt op gewezen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn (geweest) of financieel en/of materieel ten laste te zijn (geweest) van de Belgische referentiepersoon van in het land van herkomst. In dit verband wordt nog toegelicht dat verzoeker van 20 september 2019 tot 26 januari 2021 op legale wijze in België heeft verbleven, maar daarna niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst en verder op illegale wijze heeft verbleven in België, waardoor er geen sprake kan zijn van enige afhankelijkheid ten aanzien van de Belgische referentiepersoon van in het land van herkomst.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke aannames, waarvan hij stelt het tegenbewijs te kunnen leveren, moet worden aangenomen dat hij eerder doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betoogt dat hij wel tijdelijk is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, met name tijdens zijn legaal verblijf en dit van 23 mei 2020 tot 6 september 2020. Hiermee heeft verweerder volgens hem onterecht geen rekening gehouden. Deze kritiek van verzoeker komt echter voort uit een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en handelt al zeker niet over een determinerend motief van deze beslissing.

Zo wijst de Raad er op dat verweerder in de bestreden beslissing doelt op een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, Vietnam, na de beëindiging van zijn eerdere verblijfsrecht op 26 januari 2021 (*“Mevrouw is [...] tussentijds teruggekeerd naar haar land van origine, echter betrokkene niet”*). Verweerder wijst er op dat verzoeker dient aan te tonen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste is van de Belgische referentiepersoon en hij dit bewijs niet kan leveren nu blijkt dat de band met de huidige Belgische referentiepersoon pas is ontstaan op een moment dat hij al enige tijd

(en op illegale wijze) aanwezig was op het Belgische grondgebied. Door te stellen dat niet blijkt dat verzoeker in de tussentijd is teruggekeerd naar Vietnam, wijst verweerder op de onmogelijkheid om aan te tonen dat verzoeker reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon van in zijn land van herkomst.

Zelfs al toont verzoeker thans aan dat hij tijdens zijn eerdere legale verblijf wel korte tijd is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, blijkt hiermee in geen geval dat afbreuk kan worden gedaan aan de voormelde determinerende motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat zijn tijdelijke terugkeer naar Vietnam van 23 mei 2020 tot 6 september 2020 tijdens zijn eerdere legale verblijf een “essentieel feitelijke element” is inzake de beoordeling van het ten laste zijn van in het land van herkomst voorafgaand aan de voorliggende aanvraag die dateert van 9 oktober 2024 en duidt niet op welke wijze deze tijdelijke terugkeer relevant is voor de beoordeling van het ten laste zijn van in het land van herkomst in het kader van de huidige aanvraag. De Raad merkt aldus op dat de kritiek van verzoeker in geen geval is gericht op een determinerend motief van de bestreden beslissing. Een voldoende belang is niet voorhanden.

De aangevoerde schending van de (materiële) motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt en kan in geen geval leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Hij zet dit middel in zijn synthesesamenvatting uiteen als volgt:

“1.

Dit vertrouwensbeginsel is een beginsel van algemeen bestuur dat voorschrijft dat een overheid zich consequent moet gedragen en dat legitieme verwachtingen die bij een burger zijn gewekt door overheidsoptreden eerbiedigd moeten worden.

Een plotse breuk met eerdere communicatie of praktijk is in strijd met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn door onder meer de Raad van Vreemdelingen-betwistingen in vaste rechtspraak erkend.

Zo kan worden verwezen naar een vrij recent arrest (nr. 256.555 van 16 juni 2021) dat handelt over het schenden van vertrouwensbeginsel toen een F-kaart werd ingetrokken en waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld heeft

- *dat het bestuur een vergissing beging*
 - *ten gevolge van die beslissing een voordeel werd verleend aan de betrokkene*
 - *er geen gewichtige redenen waren om het voordeel terug te mogen vorderen.*
- De schending van het vertrouwensbeginsel werd in besproken arrest weerhouden.*

2.

Concludent verbleef jaren legitiem in België, heeft gestudeerd in het secundair onderwijs, en is momenteel ingeschreven aan de Erasmus Hogeschool.

Zijn langdurige verblijf, de integratie-inspanningen en het eerder afgeleverde verblijfsrecht schiepen een gerechtvaardigd vertrouwen dat dit verblijf op correcte wijze zou worden geëvalueerd.

De abrupt ingetrokken verblijfskaart zonder eerlijke herbeoordeling van de concrete situatie is in strijd met dat beginsel.”

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat rechtmatige verwachtingen die het bestuur bij een rechtsonderhorige heeft gewekt zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

In casu toont verzoeker niet aan dat het vertrouwensbeginsel wordt geschonden doordat verweerder zijn gezinsherenigingsaanvraag weigert door te stellen dat hij niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verzoeker enige gerechtvaardigde verwachting kon hebben dat deze aanvraag zou worden aanvaard, enkel en alleen omdat een vroegere aanvraag, in functie van een andere referentiepersoon, werd aanvaard en hij een beperkte tijd op legale wijze in België heeft verbleven, hier middelbaar onderwijs heeft gevolgd en thans is ingeschreven voor een opleiding hoger onderwijs. Integendeel diende verweerder de wettelijke voorwaarden voor een verblijf in functie van de huidige Belgische referentiepersoon na te gaan. Zoals volgt uit de bespreking van het eerste middel weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij niet het bewijs kan leveren dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor de beoogde verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Het is verweerder niet toegestaan een F-kaart af te leveren aan een persoon op grond van de door verzoeker

aangehaalde elementen maar zonder dat is voldaan aan de wettelijke voorwaarden voor de gezinsherenging, waaronder het *“ten laste zijn”*.

In zoverre verzoeker zich met dit middel richt tegen *“[d]e abrupt ingetrokken verblijfskaart”*, dient de Raad vast te stellen dat huidige beroep enkel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 15 april 2025. Uit het administratief dossier blijkt dat op 26 januari 2021, dit is meer dan vier jaar geleden, het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd door middel van een bijlage 21 (administratief dossier, stuk 14, *“Bijlage 21/ betekening”*). Deze beslissing werd verzoeker op 2 februari 2021 ter kennis gebracht, waarbij tevens werd gewezen op de mogelijkheid om tegen deze beslissing in beroep te gaan. Verzoeker liet dit echter na. Hij kan de thans gevoerde procedure niet gebruiken om alsnog kritiek te uiten op een beslissing van meer dan vier jaar geleden die definitief in het rechtsverkeer is.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat zijn door verzoeker aangehaalde arrest van 16 juni 2021 met nr. 256 555 door de Raad van State werd gecasseerd bij arrest van 4 december 2023 met nr. 258.101.

Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

In zijn synthesememorie zet hij dit middel uiteen als volgt:

“Concludent heeft in België een belangrijk sociaal, persoonlijk en academisch leven opgebouwd. Zijn terugkeer naar Vietnam was tijdelijk en onder in het in het verzoekschrift tot hoger beroep uiteengezette familieomstandigheden.

Hij spreekt de taal, heeft zijn jeugdopleiding hier gevolgd en is nog steeds ingeschreven in het hoger onderwijs.

De intrekking van zijn verblijfskaart vormt een onevenredige inmenging in zijn recht op privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. De verwerende partij heeft geen afweging gemaakt tussen de concrete persoonlijke belangen van concludent en het nagestreefde algemeen belang.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker wijst op een privéleven in België. Hij stelt hier een belangrijk sociaal, persoonlijk en academisch leven te hebben opgebouwd en meer concreet de taal te spreken, zijn *“jeugdopleiding”* hier te hebben gevolgd en nog steeds te zijn ingeschreven in het hoger onderwijs. Hij betoogt dat de *“intrekking van zijn verblijfskaart”* een *“onevenredige inmenging”* vormt in zijn recht op een privéleven en verweerder onterecht niet is overgegaan tot een belangenafweging.

Verzoeker gaat er met zijn betoog andermaal aan voorbij dat de thans bestreden beslissing geen beslissing is tot intrekking van een verblijfsrecht. In zoverre hij doelt op de eerdere beslissing van 26 januari 2021 tot beëindiging van zijn verblijfsrecht wordt herhaald dat hij naliet deze beslissing in rechte aan te vechten en deze intussen definitief in het rechtsverkeer is.

De bestreden beslissing is enkel een antwoord op een door verzoeker ingediende aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor de afgifte van deze verblijfskaart en voert in huidige middel ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM op grond van een gezins- of familieleven met de Belgische referentiepersoon. Nu de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op een gezinsherengingsaanvraag, en deze verder geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, blijkt niet dat verweerder nog concreet diende in te gaan op een mogelijk privéleven van verzoeker in België of diende over te gaan tot een belangenafweging inzake een mogelijk privéleven. Dit kon immers niet alsnog aanleiding geven tot de afgifte van de gevraagde verblijfskaart. Indien verzoeker op grond van enig privéleven of het volgen van hogere

studies wenst te worden toegelaten tot een verblijf in België, staat het hem vrij de hiervoor geëigende procedures aan te vatten. De bestreden beslissing verhindert dit niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS